

<https://iboperaelectroacou.wixsite.com/ibopera>

"IB òpera electroacústica" vol esdevenir una òpera vista amb els ulls de la creació visual i sonora del segle XXI; òpera on es revisa el mateix concepte d'òpera, òpera entesa com a espectacle total, espectacle audiovisual, multimèdia on l'experiència immersiva portarà a l'espectador a cabussar-se en aquesta experiència sonora/musical i visual. Sota aquesta lògica "Ib òpera electroacústica" teixeix una història, o millor, dit un conjunt de paisatges mentals que s'expliquen fent ús de diversos medis expressius.

L'òpera va d'un sol SER, soprano i tenor són el mateix personatge, són ens no diferenciats, ens virtuals, fluxos d'informació, rius de dades que prenen formes expressives diferents. Un ser previ que esdevé individu i alhora societat. Un ser que muta; quelcom molt líquid que pren formes, rols, situacions que s'expressen de diferents maneres i que passen per diverses situacions psicològiques.

L'escriptor ebrenc Andreu Carranza i el filòsof Roman Aixendri componen un doble llibret que conviuen, es confronten, dialoguen per abordar un gran tema universal: la vida i la mort, així com els trànsits intermediaris entre aquests dos estats: què passa abans de néixer ?, com és crea l'individu ?, com es teixeix la relació entre l'individu i la societat ?, quins són els elements que ens pertorben en el món actual ? com ens diluïm en aquest etern retorn que és la mort ? etc... Grans temes generals però que alhora esdevenen temes molt concrets doncs són temes molt físics, materials, tàctil, líquids i que ens travessen com l'aigua per la nostra pròpia experiència de viure.

Per tal d'adobar aquesta temàtica "Ib" pren com a element metafòric el riu; l'Ebre com a metàfora, com a espai líquid de trànsit, de canvi i alhora de permanència. I per un altre costat, com no podia ser d'una altra manera tenint present la trajectòria literària d'Andreu Carranza i de Roman Aixendri, la paraula esdevé metàfora i també esdevé material concret de treball musical i sonor. La paraula com a sinònim de vida i mort. D'on surt la paraula dita ? Com es construeix la paraula ? Com es construeix la frase ? Com es construeix el significat de les frases ? Etc...

"Ib" ens remet a la tradició, a l'origen del tot. Doncs "Ib" és l'arrel de moltes paraules del món iber. Però alhora ens remet, si intentem dir la paraula, a una sensació d'una paraula no dita o d'una paraula que vol sortir, que vol esdevenir, que vol néixer.

Vida, mort, aigua, paraula, ésser.

Escena 0 – Instal·lació. "IB opera electroacústica" s'inicia mentre el públic entra a la sala de concert. L'Escena 0 permet acompanyar el públic entre l'afora de la sala de concert i el dintre d'una sala de concert com a metàfora d'un espai que ja existeix abans del TOT. Instal·lació sonora o moment sonor previ a l'acte de "representació" que té una doble funció: Per un banda compleix la funció d'acompanyar l'auditor en el procés de transició, transformació de la vida exterior (escolta anecdòtica) a l'espai de concert que es caracteritza per ser un espai immersiu d'escolta activa. I per una altra banda, crear un moment previ indeterminat, no diferenciat entre individu i tot. Les paraules, els sorolls de la parla, els sons externs a la sala de concert són transformats a temps real per a crear un magma que navega entre el reconeixement de paraules aïllades (individu) i la generació d'un tot (murmuri general). Un cop la gent ja està seguda i ja s'ha adonat que l'obra ja ha començat el material es transforma per a crear un material sonor electroacústic molt difuminat, global, textual.

Escena 1 – Jinsei. Ens parla de com es crea l'espai, d'on sorgeix la paraula, la vida. El moment previ a la creació de l'espai. El material textual electroacústic del moment de l'Escena 0 passa dels altaveus al so de la respiració dels músics i als sons guturals del cor. Abans de la frase, abans de la paraula, abans del fonema tenim la respiració i el so del cor bategant. El fonema passa a la paraula; la paraula es cantada. El cor i la veu dels músics passa poc a poc a crear un espai de vibració inicial que s'escampa poc a poc als instruments i a la música electrònica per a crear així un espai de màxima densitat espectral.

Escena 2 – Cables o la formació del individu. El magma sonor dens del final de l'Escena 1 es concentra en un sol punt. La gota, el gra sonor vocal: K – S – T. Apareix la unitat (soprano/tenor) com una impulsió sonora granular, una gota. L'individu que al llarg de tota l'òpera prendrà diverses formes: duo soprano/tenor, cor, instruments, electrònica, visuals. Els instruments van apareixen des de radera, des del soroll fins a la nota dita; la nota feta paraula.

Escena 3 – Gaia o el tot format. La formació del riu, mar. Tenim el jo social, el col·lectiu i la seva diversitat que crea tensions. Riu, mar, horitzons infinits. La paraula es transforma en frase, en un element del tot. Poc a poc l'individu pren consciència a base de xocs, impulsos agressius de la seva inevitable condició de ser social que poc a poc es construeix i que comença a caminar com ens social dins un engranatge col·lectiu. Aquí la mar, el monstre social es crea i els dos solistes canten al goig, a la innocència de ser dins d'aquest monstre.

Escena 4 – Riuades de mort, riuades de vida. La mort que el col·lectiu genera tot manipulant el seu entorn. En aquesta escena es manifesta la mort a un tipus de vida degut a la intervenció del medi col·lectiu. Àtoms, massacre. El llenguatge ja no és ni pot ser el mateix. En aquesta escena tenim un contrast d'emocions, dinàmiques, materials que ens mostren un altre individu transformat i que s'allunya de la visió idíl·lica de l'home.

Escena 5 – Individu o erotització de la societat. En aquesta escena l'individu es conscient de la seva fragmentació, isolament. L'individu actual no es més que un component més dins aquesta cadena de fluxos d'informació. Atrapats; els músics i els solistes es passen la informació sonora d'uns als altres. Alhora es aquí on una Escena -1 pren forma. Doncs en una versió futura, el públic, abans d'assistir al concert, ens podrà enviar al web de l'òpera certs materials sonors específics. Aquest seran utilitzats a temps real en aquesta escena. Alhora, el cor canta la perversió de l'erotització.

Escena 6 – Reminiscències o el super al·lucinatori. Moment de canvi de perspectiva on es posa en perspectiva dos moments: El record d'un món passat i el moment present. Tot passa musicalment de forma llunyana, una veu ve de lluny. De l'infern. Amb forts contrastos. Espais i moments diferents en diàleg. Tot esdevé confús. Tot es virtual i passa en un món acusmàtic.

Escena 7 – Epíleg, la mort. L'individu es conscient de tot lo viscut, es conscient que es veu transformat per l'experiència; ja no és el mateix i ja no pot cantar, ja no pot tocar amb els mateixos instruments. Recorda el so del corn del sirgador que li recorda que forma part d'una cadena inevitable, la vida i la mort. I se'n va amb un petó, amb un cant final que es un adéu; doncs ja no és més ell.